

آشنایی با تب خونریزی دهنده ابولا (EBOLA)

ویروس ابولا یکی از کشنده‌ترین ویروس‌ها است، این ویروس اولین بار در سال ۱۹۷۶ در سودان و زئیر شناخته شده و از خانواده Filoviruses می باشد، باعث بیماری شدید در انسان و پستانداران می شود. ابولا به طور مرگباری در میان انسان‌ها و میمون‌ها در آفریقا شایع است این ویروس با ایجاد تب شدید و خونریزی، بیمار را از پا درمی آورد و خیلی سریع گسترش می یابد.

در آفریقا ویروس ابولا از خفاش به میمون، گوریل، شامپانزه و آهو آفریقایی یا خوک منتقل شده و انسانهایی که این حیوانات را شکار کرده و می خورند یا به ترشحات آلوده این حیوانات دست می زنند به این بیماری مبتلا می شوند.

این ویروس نخستین بار در سال ۱۹۷۶ میلادی شناخته شد. در سال ۱۹۷۶ ابولا حدود ۳۰۰ نفر را مبتلا کرد و با شیوع آن از هر ۱۰ نفر مبتلا به بیماری ۹ نفر کشته شدند و در اپیدمی سال ۱۹۹۵ حدود ۸۰ درصد مبتلایان کشته شدند. نام این ویروس از یکی از رودخانه‌های کشور زئیر که امروزه جمهوری دموکراتیک کنگو نام دارد گرفته شده و این بیماری برای اولین بار در کشور کنگو دیده شد. اکثر افرادی که ابتلای آنان به ابولا تا کنون تأیید شده اهل کشورهای آفریقایی بوده‌اند. تب خونریزی دهنده ابولا معمولاً به صورت ناگهانی بروز می کند و شیوع آن هم از یک بیمارستان یا درمانگاه آغاز می شود.

خطر کشندگی ویروس ابولا که تا کنون درمانی برای آن پیدا نشده بین ۵۰ تا ۹۰ درصد است.

طی چند سالی که از هجوم ابولا می گذرد، اقدامات زیادی برای تشخیص اپیدمیولوژی و نحوه سرایت ابولا صورت گرفته است، ولی هنوز راه و نحوه دقیق سرایت آن مشخص نشده و تنها می توان گفت که احتمالاً ابولا از طریق تماس با خون یا دیگر مایعات بدن و همچنین ترشحاتی همچون خلط افراد آلوده به این ویروس به افراد سالم منتقل می شود به هر حال، این ویروس به هر شکلی که وارد بدن شود بعد از ۲ تا ۲۱ روز علائم آن ظاهر می شود.

علائم و نشانه های بیماری

علائم بیماری معمولاً ۲ یا ۳ هفته پس از ورود ویروس به بدن مشاهده می شود. علائم ابتدایی شامل تب، گلو درد، درد عضلانی و سردرد بوده و پس از مدتی تهوع، اسهال و استفراغ نیز مشاهده می شود؛ پس از مدتی عملکرد کلیه و کبد مختل شده و بیمار شروع به خونریزی می کند. خونریزی ناشی از ابولا داخلی و خارجی است. برخی از علائم آزمایشگاهی بیماری ابولا کاهش گلبول سفید و پلاکت و افزایش آنزیم های کبدی است.

علائم اولیه بیماری های مالاریا، حصبه، وبا، طاعون، هپاتیت و مننژیت به ابولا بسیار نزدیک است؛ بنابراین لازم است قبل از تشخیص بیماری ابولا، احتمال بروز بیماری های مشابه به طور کامل رد شود.

عفونت ویروس ابولا را می توان به طور قطعی از طریق آزمایش های مختلفی مانند آزمایش تشخیص آنتی ژن، آزمون خنثی سازی سرم، میکروسکوپ الکترونی و روش های دیگر تشخیص داد.

راه های انتقال:

راه انتقال از انسان به انسان بوده و بسیار واگیر می باشد.

✓ از طریق تماس و دست زدن به ترشحات بدن بیماران (بزاق، ادرار، خون، مواد مدفوعی بیماران)

✓ بوسیدن و دست زدن به پوست کسانی که در اثر ابولا فوت شده اند

✓ پاشیده شدن ترشحات آلوده بیماران به چشم و مخاط دهان و بینی افراد دیگر

* هر چند ابولا از راه هوا منتقل نمی گردد اما در برابر هر بیمار تباداری که سرفه می کند بایستی از ماسک استفاده شود.

درمان و پیشگیری:

هیچگونه درمان ضدویروس شناخته نشده است. درمان حمایتی اساس درمان می باشد

به دلیل آنکه مخزن بیماری در طبیعت شناخته نشده است کنترل بیماری تأثیری ندارد ولی جلوگیری از انتشار بیمارستانی بسیار اهمیت دارد، لذا رعایت حفاظت فردی و ایزولاسیون در مورد بیماران بایستی انجام شود و در مورد حمل خون و بافت های نمونه برداری شده و جسد بیمار دقت کافی به عمل آید.